

Arrest

nr. 97 964 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 22 oktober 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. PAUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 april 2009 dient verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij deze aanvraag op 6 juli 2009 en op 15 mei 2011 aanvult met bijkomende stukken aangaande haar medische situatie.

1.2. Op 9 maart 2010 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk. Op 31 maart 2010 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

1.3. Op 4 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Op 22 oktober 2012 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09/03/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor betrokkene die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag van de arts-attaché dd. 12/09/2012 in gesloten omslag).

Derhalve

kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese lichtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.4. Eveneens op 4 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 22 oktober 2012 wordt dit bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13.

Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...)”

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt verwerende partij een eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover de tweede bestreden beslissing aangevochten wordt. Zij is van oordeel dat verzoeker geen middelen ontwikkelt tegen het geviseerde bevel om het grondgebied te verlaten.

In wat als een enig middel kan beschouwd worden (cfr. infra punt 3.1.), werpt verzoeker onder meer op dat de *“akte van kennisgeving”* niet formeel gemotiveerd is. Uit het administratief dossier blijkt dat de akte van kennisgeving die gevoegd wordt bij het verzoekschrift betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, waarnaar zij trouwens duidelijk en rechtstreeks verwijst.

Verwerende partij kan derhalve niet gevolgd worden in haar betoog. De eerste opgeworpen exceptie is derhalve ongegrond.

2.2 Verwerende partij werpt in haar nota een tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover de tweede bestreden beslissing aangevochten wordt. Zij is van oordeel dat verzoeker geen belang heeft bij het bestrijden ervan aangezien het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Verwerende partij preciseert dat *“tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied werd uitgevaardigd op 5 maart 2009. Dit bevel is definitief zodat het principieel ook uitvoerbaar is. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2009 kan uitvoeren.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij na de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende die ontvankelijk werd verklaard op 9 maart 2010, en dat zij in dit kader in het bezit was van een tijdelijke verblijfsvergunning. In tegenstelling tot wat verweerder betoogt, heeft verzoekende partij in deze omstandigheden wel degelijk belang om de tweede bestreden beslissing aan te vechten.

Ook al verplicht een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing verweerder niet om voor verzoekende partij een gunstige beslissing ten gronde te treffen, die vernietiging brengt het bestuur er wel toe de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partij over te doen en de door het arrest vastgestelde onregelmatigheid recht te zetten. Hiermee krijgt verzoekende partij finaal uitzicht op een nieuwe beslissing die gunstig kan zijn en die als gevolg heeft dat verzoeker gemachtigd wordt tot een verblijf in het Rijk op grond van zijn medische situatie. Bovendien houdt een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing in dat verzoeker terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag en op grond hiervan recht heeft op een attest van immatriculatie (cf. artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet). In dit alles vindt hij ontegensprekelijk een deugdelijk belang.

Dienvolgens is de tweede opgeworpen exceptie eveneens ongegrond.

2.3. Ter terechtzitting legt verzoekende partij een “*verslag psychologische begeleiding*” neer, opgesteld op 13 november 2012 door M.V.R., psycholoog, en een lijst van medicijnen met als hoofding “*Chronische medicatie*”. Verzoekende partij betwist de vaststelling niet dat deze stukken dateren van na het treffen van de bestreden beslissingen. Los van het feit dat de Raad zich bij de beoordeling van de regelmatigheid van bestuurlijke beslissingen dient te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissingen genomen werden en dus in beginsel hoe dan ook geen rekening kan houden met overtuigingsstukken die pas werden opgesteld nadat de bestreden beslissingen werd genomen, moet worden geduid dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien dat, in het raam van een annulatie-procedure, nog overtuigingsstukken kunnen worden voorgelegd nadat verweerder partij een nota met opmerkingen overmaakte

De desbetreffende stukken worden dan ook uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoekende partij op, “*Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 3 van het EVRM, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

Schending van de motiveringsplicht/Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- *Schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van artikel 3 van het EVRM,*
- *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, De verplichting tot formele motivering heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, De overheid moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen opnemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze,*

Verzoeker stelt dat de akte van kennisgeving niet voldoet aan de gestelde vereisten. De akte van kennisgeving vermeldt in casu de burgemeester van de gemeente Balen, de heer Johan Leysen, die ondertekend heeft als kennisgevende overheid.

De akte vermeldt echter geen datum van kennisgeving terwijl deze vermelding uitdrukkelijk wordt gevraagd,

Door het gebrek aan vermelding van de datum van kennisgeving in de betreffende akte beschikt verzoeker niet over de mogelijkheid de termijn te beoordelen binnen dewelke hij gevolg zou moeten geven aan de genomen beslissing. Verzoeker beschikt hierdoor evenmin over de mogelijkheid de termijn te beoordelen binnen dewelke hij tijdig een rechtsmiddel kan aanwenden tegen de genomen beslissing,

De kennisgeving van de bestreden beslissing is onregelmatig gebeurd waardoor deze dient vernietigd te worden,

De bestreden beslissing werd genomen verwijzend naar het advies van de arts-attaché die het volgende weerhoudt in hoofde van verzoeker :

"Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 45-jarige man uit Albanië leed aan psychosomatische klachten, kaderend in een posttraumatisch stresssyndroom, die medicamenteus en psychoterapeutisch behandeld werden. We merken op dat de laatste medische gegevens dateren van 1,5 jaar geleden en nadien hebben we van betrokkene geen bijkomende medische informatie ontvangen waaruit blijkt dat hij hiervoor nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft zodat ik er vanuit ga dat deze aandoening ondertussen behandeld en onder controle is."

De arts-attaché komt tot het besluit dat de aandoening van verzoeker ondertussen behandeld en onder controle is enkel en alleen omwille van het feit dat de laatste medische gegevens dateren van 1,5 jaar geleden en nadien geen bijkomende informatie werd ontvangen van verzoeker,

De aanvraag van verzoeker werd blijkbaar verworpen om reden dat hij geen bijkomende medische informatie zou hebben verschaft,

Dat deze redenering niet opgaat en niet afdoende is,

Verzoeker wijst er in de eerste plaats op dat de Vreemdelingenwet op geen enkele wijze aan verzoeker de verplichting oplegt om na verloop van maanden en/of jaren zijn verzoek te actualiseren,

De Dienst Vreemdelingenzaken bepaalt zelf de termijn van behandeling van het dossier en deze duur kan niet aangewreven worden aan verzoeker-wat men in casu wel doet,

Verzoeker heeft geen vraag om bijkomende informatie ontvangen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Mocht dit wel het geval geweest zijn, dan had hij hier prompt op geantwoord,

Verder werd bij de beoordeling van het medisch dossier geen rekening gehouden met het verslag van de psychologische begeleiding dd. 25 maart 2011. Hierin wordt duidelijk gesteld dat de therapie blijft voortgezet tot een persisterende stabiliteit in het psychologisch en emotioneel welzijn van verzoeker kan worden vastgesteld. Er wordt geen datum van einde behandeling vooropgesteld, integendeel de nadruk wordt gelegd op de voortzetting van de therapie, welke tot op heden nog steeds wordt voortgezet,

Het is dan ook volkomen onbegrijpelijk dat men er zonder meer vanuit gaat dat de aandoening ondertussen behandeld en onder controle is om reden dat er geen actualisatie werd gedaan sedert 2011,

Terwijl het evenzeer duidelijk is dat het behandelings- en genezingsproces in hoofde van verzoeker een kwestie van jaren is,

Ten deze verwijst verzoeker naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, (Arresten RvV nr. 81709, 82178, 82803)

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd en wordt hierdoor de motiveringsplicht geschonden,

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met alle elementen in hoofde van verzoeker terwijl men alle elementen in aanmerking dient te nemen,

Verzoeker stelt vast dat niet werd ingegaan op onderzoek van de aanwezigheid van de adequate behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid in het land van herkomst,

Voor verzoeker is er geen adequate behandeling mogelijk. Er anders over beslissen impliceert een schending van artikel 3 EVRM,

Door bij de beoordeling geen rekening te houden met alle aangebrachte elementen van verzoeker en door enkel te verwijzen naar het manifest falend advies van de arts-adviseur, is de gemachtigde van de Staatssecretaris manifest onzorgvuldig tewerk gegaan,"

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel roept verzoeker de schending in van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de akte van kennisgeving niet afdoende gemotiveerd is en geen datum van kennisgeving vermeldt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het middel gericht is tegen de akte van kennisgeving en niet de bestreden beslissingen.

Verzoeker stelt verder dat de arts-adviseur geen onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst.

De arts-adviseur heeft alle ingeroepen elementen beoordeeld. Verzoeker lijdt aan psychosomatische klachten, kaderend in een posttraumatisch stresssyndroom. De medische gegevens, waarover de arts-adviseur diende te oordelen, dateerden van 1,5 jaar geleden. Verzoeker had nadien geen bijkomende informatie overgemaakt betreffende de opvolging en behandeling van de ziekte. De arts-adviseur kwam tot de conclusie dat de aandoening reeds behandeld en onder controle is.

In de bestreden beslissing wordt gesteld:

"1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft."

"Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N. v. United Kingdom; (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom)".

Bovendien dient opgemerkt te worden dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort om zich bij de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag rekening heeft gehouden met de juiste feitelijke gegevens en die correct heeft beoordeeld (R.v.V. 74364 van 31 januari 2012).

Verzoeker betwist niet dat hij zij aanvraag niet geactualiseerd heeft met bijkomende recentere medische gegevens waaruit de noodzaak van verdere behandeling zou blijken.

Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Het EHRM oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42).

Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. (RW nr. 81574 van 23 mei 2012).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat artikel 3 EVRM geschonden zou zijn aangezien hij niet aantoonde dat zijn aandoening nog steeds dient behandeld en opgevolgd te worden, en dat de aandoening de graad van de ernst van artikel 3 EVRM bereikt.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4 Waar verzoeker argumenteert dat “de akte van kennisgeving” geen datum van kennisgeving vermeldt, dient de Raad op te merken dat een gebrek in de kennisgeving geen invloed heeft op het rechtmatige karakter van de genomen beslissing zelf. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068). Verder heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek daar de tijdigheid van onderhavig beroep niet ter discussie staat, te meer uit het administratief dossier blijkt dat beide bestreden beslissingen ter kennis werden gebracht op 22 oktober 2012. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij “niet over de mogelijkheid (beschikt) de termijn te beoordelen binnen dewelke hij gevolg zou moeten geven aan de genomen beslissing”.

Dientengevolge wordt een schending van de formele motiveringsplicht niet aangetoond.

3.5. Waar verzoekende partij vervolgens ingaat op de motieven van de eerste bestreden beslissing en deze op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.6. De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)

3.7. In casu verwijst de eerste bestreden beslissing naar het medisch advies van de arts-attaché van 12 september 2012, gericht aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier en wordt ook gevoegd aan het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat de arts-attaché de door verzoekende partij bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag gevoegde medische attesten aangaande haar aandoeningen beoordeelt. De arts-attaché gaat ervan uit dat de psychosomatische klachten van verzoekende partij behandeld en onder controle zijn, daar de laatste medische gegevens met betrekking tot deze klachten dateren van 1,5 jaar geleden. Hij is verder van oordeel dat het dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM, waarna hij er nog aan toevoegt dat de aandoeningen die in de aangebrachte medische attesten beschreven worden, niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen, daar er geen sprake is van kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte

3.8. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verwijst naar dit advies en besluit *“Er werden medische elementen aangehaald voor betrokkene die echter niet weerhouden konden worden”*. Finaal concludeert de verwerende partij:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

3.9. Kernbetoog van verzoeker is dat het niet opgaat zijn aanvraag om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verwerpen louter om de reden dat de laatste medische gegevens dateren van 1,5 jaar geleden. Hij wijst er onder meer op dat geen rekening gehouden werd met de inhoud van het verslag van psychologische begeleiding van 25 maart 2011.

3.10. Het attest van M.V.R. waarnaar in het advies van de arts-attaché wordt verwezen, betreft geen medisch attest doch wel een paramedisch attest, opgesteld op 25 maart 2011 door een psycholoog. Dit attest bevindt zich in het administratief dossier. Hierin kan gelezen worden *“Sinds het vorige verslag kende pt's toestandsbeeld een instabiel verloop. Therapie blijft voortgezet tot een persisterende stabiliteit in pt's psychologisch en emotioneel welzijn kan worden vastgesteld”*.

3.11. Verzoeker verwacht van de verwerende partij dat zij hem uitnodigde om bijkomende informatie te verstrekken, maar te dezen dient erop gewezen te worden dat uit artikel 9ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De bewijslast ligt dus bij de aanvrager. Hieruit dient redelijkerwijs te worden afgeleid dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen ook toekomt om de verwerende partij op de hoogte te houden van de stand van zaken inzake zijn ziekte of pathologie en bijbehorende behandelingen (cf. RvS 24 augustus 2012, nr. 8945 (c)). Dit is zeker het geval indien er anderhalf jaar verstrijkt tussen het laatst overgemaakte attest en de beoordeling ervan. Men kan van de gemachtigde niet verwachten dat deze voor het nemen van een eindbeslissing telkens contact laat opnemen met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen of diens raadsman of diens dokters om na te gaan wat diens actuele medische toestand ondertussen precies is en welke actuele behandelingen er precies gevolgd worden. Het kwam derhalve verzoeker toe om zelf zorgvuldig te zijn en indien de beoordeling van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging uitblijft, de verwerende partij spontaan documenten voor te leggen indien zijn medische situatie niet onder controle is en nog medische behandeling vergt, ook al vermeldt het laatst overgelegde attest, in casu een paramedische attest opgesteld op 25 maart 2011, geen einddatum van de gevolgde therapie. Dit oordeel dringt zich des te meer op aangezien verzoeker wel uit eigen beweging,

zonder dat hij daarom gevraagd werd, op 6 juli 2009 en op 15 mei 2011 bijkomende stukken verzond naar de verwerende partij aangaande zijn medische situatie. Verzoekers overtuiging dat het “*evenzeer duidelijk is dat het behandelings-en genezingsproces in hoofde van verzoeker een kwestie van jaren is*” volstaat te dezen niet.

3.12. Waar verzoeker eraan tilt dat verwerende partij niet overgegaan is tot een onderzoek van de adequate behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid ervan in zijn land van herkomst, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet kan verwachten dat de verwerende partij dergelijk onderzoek verricht indien zij geen zicht heeft op verzoekers actuele medische situatie en de behandeling ervan.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA